

Hồi 233

Tận thánh thiên mệnh

Yến Phi lên thuyền, Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam đang ở đuôi thuyền nói chuyện, Đồ Phụng Tam hỏi: “Đi rồi sao?”.

Lưu Dụ hỏi: “Là Cao Ngạn thả ra?”.

Yến Phi đáp: “Cao tiểu tử sao đành thả nàng ta. Tiểu Bạch Nhan công phu thật không tệ, chỉ hy sinh chút sắc tướng để cho Cao Ngạn xoa bụng là đã ngưng tụ chân khí đủ để xung phá cấm chế. Bây giờ nghĩ lại nhẹ nhàng bắt sống được cô nàng này thực có phần may mắn”.

Đồ Phụng Tam cười nói: “Người lại khiêm tốn rồi! Hiện tại khắp thiên hạ số người đủ tư cách đơn đả độc đấu với người được mấy người? Không chuyện vãn nữa, ta và Lưu huynh đã nghiên cứu ra một kế hoạch cần người tham khảo, coi xem có thực hiện được không”.

Yến Phi nói: “Các vị hai cái đầu nghĩ ra đâu thể sai sót được? Tiểu đệ xin rửa tai cung kính lắng nghe”.

Lưu Dụ nói: “Kế hoạch rất đơn giản, đầu tiên là đến căn cứ bí mật của Đại Giang bang, chỉnh đốn đội hình, coi xem trong tay ta có bao nhiêu chiến thuyền và người ngựa dùng được, sau đó lại chia quân làm hai đường, một đường từ Qua Thủy vận lương lên Biên Hoang, tiếp tế cho huynh đệ ta ở Vu Nữ Khâu; một đường nữa theo Dĩnh Thủy cùng Lương Hồ bang chính diện xung đột, quyết một trận tử chiến”.

Qua Thủy nằm ở phía đông Dĩnh Thủy, ở giữa còn cách bởi dòng Hạ Phì Thủy, ba dòng sông đều phía nam thông với Hoài Thủy, phía bắc dẫn lên Biên Hoang. Qua Thủy và hạ Phì Thủy ở phía bắc Biên Hoang Tập vài chục dặm tiếp nhau, rồi lại tách ra đi lên phía bắc, theo hướng đông đi thêm một đoạn nữa đến ranh giới khu vực Vu Nữ Khâu.

Huynh đệ ẩn náu ở khu đầm lầy Vu Nữ Khâu đang thiếu lương thực, tiếp tế lương thực và cung tên binh khí cho họ không thể trì hoãn được nữa.

Còn về chuyện vì sao phải có một trường đại chiến với Lương Hồ bang Yến Phi nghĩ không ra.

Đồ Phụng Tam nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Yến Phi cười nói: “Doãn Thanh Nhã thoát thân tất thông qua mạng lưới thông tin liên lạc của Lương Hồ bang ở miền Nam

liên hệ với Hác Trường Hanh, khi lão Hác biết bọn ta có trong tay năm chiến thuyền, ba thuyền tải lương, nghĩ là chúng ta được Tư mã Đạo Tử toàn lực chi viện, hẳn sẽ làm gì?”.

Lưu Dụ tiếp lời: “Hắn sợ nhất là bọn ta hội hợp với huynh đệ ở Biên Hoang, củng cố lực lượng phong tỏa khúc sông Dĩnh Thủy ở phía nam Biên Hoang Tập, khi đó ta có thể nhận được sự giúp đỡ về mọi mặt của Tư mã Đạo Tử”.

Đồ Phụng Tam cười nói: “Hắn có nghĩ đến võ đầu cũng không đoán ra quan hệ chân chính của chúng ta với Tư mã Đạo Tử, chỉ thấy Tư mã Nguyên Hiến và chúng ta kẻ vai chiến đấu, sự thực là Tư mã Đạo Tử sẽ chẳng bỏ thêm một cắc cho bọn ta”.

Yến Phi thở dài, ngả người dựa vào mạn thuyền, gật đầu nói: “Hiểu rồi! Vì vậy mà Hác Trường Hanh sẽ bằng mọi giá điều động tất cả chiến thuyền Lương Hồ bang ở quanh đây tranh thủ đánh tan quân ta đang còn lộn xộn. Như vậy huynh đệ ta ở Biên Hoang vì thiếu lương thực vũ khí không đánh mà tan, hẳn thì có thể hiển lộ thực lực với Hách Liên Bột Bột”.

Lưu Dụ nói: “Thực ra lực lượng ta bây giờ không chịu nổi một đòn của Hác Trường Hanh, chỉ cần Ẩn Long thuyền của hắn đã đủ đau đầu rồi, huống chi Lương Hồ bang tất có đội thuyền tập kết ở đâu đấy quanh Dĩnh Khẩu. Bất quá chúng ta lại có ba tuyệt chiêu, chỉ cần linh hoạt vận dụng là có thể cho lão Hác ném đòn đau, phản công Biên Hoang Tập sẽ nhiều cơ hội thành công”.

Yến Phi nói: “Ta chỉ nghĩ đến quân cờ bí mật Đại Giang bang, bất quá người đã nói ra rồi”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Đại Giang bang đích xác là đạo kỳ binh, đại tiểu thư tất sẽ nắm chắc tình huống đường sông, biết mình biết ta, cũng chỉ có Song đầu thuyền do đại tiểu thư chỉ huy mới đủ sức phân thắng phụ với Ẩn Long”.

Ngưng một chút lại nói: “Tuyệt chiêu thứ hai là thủy sư Bắc Phủ binh. Thủy sư Bắc Phủ binh nổi tiếng thiên hạ, Lưu Lao Chi là cao thủ thủy chiến hàng đầu, chỉ cần y gật đầu, bảo đảm thuyền Lương Hồ bang không dám vượt qua khỏi Thọ Dương nửa bước”.

Thọ Dương là trọng trấn cuối cùng nằm trong tay Bắc Phủ binh ở phía tây Hoài Thủy, xưa nay luôn có trọng binh đồn trú, Dĩnh Khẩu nằm ở phía tây Thọ Dương, là nơi hà đạo tung hoành, phía bắc thì tới Biên Hoang Tập, phía nam thì xuống Hạc Thủy, về phía tây phân biệt liên tiếp là Quyết Thủy và Nhữ Thủy.

Nếu Bắc Phủ binh phong tỏa khúc sông Hoài Thủy gần Thọ Dương, thuyền đội của Lương Hồ bang vượt qua Thọ Dương bị chặn mất đường về, chỉ một là theo hướng bắc

lên Biên Hoang, hai là theo Đại Giang trở về Lương Hồ, đương nhiên khi ấy phải vượt qua thủy sư Kiến Khang.

Một mình thâm nhập vùng địch không phải là hành động của người thông minh, vì vậy nếu Bắc Phủ binh xuất thủ thì dù Hác Trường Hanh gan to bằng trời cũng không dám vượt qua Thọ Dương nửa bước.

Vấn đề là Lưu Lao Chi trong thời kỳ đặc biệt này chịu hay không chịu xuất thủ tương trợ bọn họ.

Nếu như thủy đạo phía đông Thọ Dương không có vấn đề gì, thuyền lương có thể nhẹ nhàng theo Vị Thủy bắc thượng tiếp tế cho đám Mộ Dung Chiến.

Yến Phi nhíu mày nói: “Lưu Lao Chi tựa hồ không phải là người hiểu đại thế, đặc biệt khi nhận được tin Tư mã Diêu chết lại càng mất phương hướng, y có chịu tương trợ theo kiểu như thế không?”.

Lưu Dụ đã chuẩn bị sẵn ý kiến: “Ta sẽ phân tích lợi hại cho ông ta thấy, dù ông ta ngu xuẩn đến mức phản đối cả đề nghị có lợi mà vô hại, ta vẫn còn một nước bài tối hậu, đó là xin chủ tướng thành Thọ Dương xuất thủ, chỉ cần thủy sư của ông ta hư trương thanh thế đã đủ có hiệu quả tương đối rồi. Đảm bảo Hồ Bản sẽ không để chúng ta thất vọng”.

Tiếp đó đưa tay làm hiệu cho Yến Phi:

Yến Phi thầm nghĩ Lưu Dụ ít khi khoa trương thế, thực ra là có ý gì?

Chợt hiểu, thực sự Lưu Dụ không tin Lưu Lao Chi sẽ giúp họ, gã chỉ thác cố để tới Dụ Châu cứu Vương Đạm Chân, đương nhiên không thể để Đồ Phụng Tam biết gã vì tư tình nhi nữ mà coi nhẹ chính sự, vì vậy mới đồng thời kết hợp cả công lẫn tư.

Vội nói: “Sự chi viện của Bắc Phủ binh quan hệ đến thành bại của phản công Biên Hoang Tập, Lưu Lao Chi tâm địa khó dò, để ta đi cùng với người!”.

Đồ Phụng Tam không nghi ngờ gì nói: “Ta chỉ có thể chờ hai vị năm ngày, nếu để Hác Trường Hanh tập kết thuyền đội mạnh tự mình phong tỏa Dĩnh Khẩu thì chúng ta hãy quên Biên Hoang Tập đi”.

Lưu Dụ liếc Yến Phi cảm kích, hoan hỉ nói: “Năm ngày đủ rồi! Bọn ta xong việc lập tức đến Tân Nương hà gặp các vị”.

Yến Phi hỏi: “Hai chiêu này quả thực khiến Hác Trường Hanh bất ngờ, còn kỳ chiêu thứ ba là gì vậy?”.

Đồ Phụng Tam xòe tay nói: “Ta cũng không nghĩ ra, phải Lưu huynh mới biết”.

Yến Phi ngạc nhiên nhìn Lưu Dụ.

Lưu Dụ khẽ nhếch mép cười, nói: “Đệ tam chiêu của chúng ta là thuyết phục đại tiểu thư nhường cho Đồ huynh cầm cờ chỉ huy thuyền đội chính diện giao phong với lão Hác. Văn Thanh tuy trí dũng hơn người, nhưng so với Lương Hồ bang kinh nghiệm vẫn còn thiếu một chút, mà lần này chúng ta không được quyền thất bại, vì đây là canh bạc cuối cùng của chúng ta rồi. Nhân vật thiên hạ có khả năng tranh hùng với Lương Hồ bang trên thủy đạo ngoài Đồ huynh còn ai nữa đâu?”.

Đồ Phụng Tam phì cười: “Một chiêu nịnh khéo này của Lưu huynh quả lợi hại. Thăng thần mà nói ta vốn đã có ý ấy, chỉ là ngại không nói ra. Chỉ cần đại tiểu thư gật đầu, ta sẽ cúc cung tận tụy, dốc hết sức lực”.

Yến Phi lòng bồi hồi cảm thấy Lưu Dụ thực sự bắt đầu thành thực, lột phớt vài câu nói đã chiếm được cảm tình của Đồ Phụng Tam, hiển lộ tài năng dùng người của gã. Cũng chỉ có Lưu Dụ mới thuyết phục được Giang Văn Thanh tập trung quyền chỉ huy giao cho Đồ Phụng Tam, phát huy toàn bộ lực lượng vốn rất mỏng manh của bọn họ.

Lưu Dụ hạ quyết định: “Tối Hoài Thủy chúng ta chia tay, ta với Yến huynh tới Quảng Lăng gặp Lưu Lao Chi, năm ngày sau tập trung ở Tân Nương Hà”.

ooo

Thác Bạt Khuê đứng trên một đỉnh đồi cao, hơn ba chục tùy tùng canh gác bốn phía, phía trước tuyết trắng trải mênh mông vô hạn, phía sau là rừng rậm đóng băng kết sương, đất trời dưới ánh bình minh vẫn không giấu được vẻ hoang tàn lạnh lẽo.

Nếu đi ngựa về phía trước thêm nửa ngày sẽ tới thủ phủ Thống Vạn của Hung Nô Thiết Phát bộ.

Thác Bạt Nghi theo hai chiến sĩ Thác Bạt tộc dẫn đường thúc ngựa lên đỉnh đồi, tới cách chỗ Thác Bạt Khuê đang trầm mặc chừng mười trượng liền nhảy xuống ngựa, bước tới phía sau Thác Bạt Khuê thi lễ xong xuôi đoạn rầu rĩ nói: “Biên Hoang Tập kết thúc rồi, bọn ta rút cuộc đấu không lại Mộ Dung Thùy, tộc chủ trừng phạt bất cứ tội gì ta cũng nguyện thụ lãnh”.

Thác Bạt Khuê vẫn không quay đầu lại, hai mắt lấp lánh những tia sáng kỳ dị, dịu giọng nói: “Hách Liên Bột Bột phải chăng đã đến Biên Hoang Tập điều võ giương oai?”.

Thác Bạt Nghi cảm thấy hết sức cổ quái, Thác Bạt Khuê đã biết liên quân tấn công Biên Hoang Tập có Hách Liên Bột Bột tham dự, đã biết rõ tình hình Biên Hoang Tập thì phải biết rõ lần này Hoang nhân hết hy vọng đảo ngược tình thế, vì sao lại tỏ ra không để ý đến chuyện quan trọng là Biên Hoang Tập được mất, lại tựa như đã sẵn định kiến rồi.

Nên biết nếu Hách Liên Bột Bột được chia phần lợi ích ở Biên Hoang Tập, lại được Di Lặc giáo, Diêu Trường và Mộ Dung Thùy toàn lực chi viện sẽ trở thành chướng ngại lớn nhất ngăn Thác Bạt tộc phát triển xuống miền Nam.

Thác Bạt tộc còn có thể theo con đường khác là nhập Trường Thành, lấy Bình Thành và Nhạn Môn làm căn cứ, nhưng như vậy sẽ không tránh khỏi xung đột với Mộ Dung Thùy. Thực lực hiện thời của Thác Bạt tộc so với Mộ Dung Thùy vẫn còn kém xa. Nếu không phải vì chủ lực của Mộ Dung Thùy tập trung ở Huỳnh Dương, sợ là đại quân của y đã lấy lại Bình Thành và Nhạn Môn, có khi còn san phẳng cả Thịnh Lạc rồi.

Hơn năm nay hẳn chưa gặp Thác Bạt Khuê, lần này cảm giác Thác Bạt Khuê khác hẳn trước, nhưng rất khó nói khác ở chỗ nào.

Thác Bạt Nghi đáp: “Hách Liên Bột Bột được sự chi viện của Trúc Pháp Khánh, Diêu Trường và Mộ Dung Thùy tấn công điên cuồng vào Biên Hoang Tập, bọn ta căn bản không thể chống được, lần này thất bại hoàn toàn, chiến sĩ tộc ta chạy trốn tứ tán, ta vì thu được một tin tức có lẽ hữu dụng đối với tộc chủ, vì vậy mới cố hết sức chạy về đây”.

Thác Bạt Khuê lạnh lùng hỏi: “Là tin tức gì?”.

Thác Bạt Khuê sắp xếp lại ý nghĩ trong đầu đáp: “Mộ Dung Thùy và Diêu Trường ngầm câu kết với nhau, Mộ Dung Thùy sẽ dùng kế dẫn xà xuất động đối phó với Mộ Dung Xung, chỉ cần Mộ Dung Xung trúng kế xuất quan là Diêu Trường sẽ đoạt lấy Trường An chặn đường lui của Mộ Dung Xung, Mộ Dung Thùy sẽ dốc lực lượng tiêu diệt bộ đội Mộ Dung Xung, hoàn thành sự nghiệp thống nhất Tiên Ti Mộ Dung”.

Ngưng một chút đoạn lại tiếp tục: “Việc này do chính miệng Trúc Pháp Khánh nói ra, bất quá qua việc Mộ Dung Thùy và Diêu Trường bắt tay nhau công đả Biên Hoang Tập ta thấy cũng phù hợp với thực tế”.

Thác Bạt Khuê mắt long lanh nhìn về phía thành Thống Vạn, dần từng tiếng: “Mộ Dung Thùy không phải là chỉ giả bộ đến tấn công chúng ta mà thực sự là tấn công chúng ta, bởi vì y biết ta là loại người gì, còn ta cũng biết hết thủ đoạn của y”.

Thác Bạt Nghi gật đầu: “Bọn ta cũng đoán y sẽ chia quân thành hai đường, một đường do Mộ Dung Bửu chỉ huy đi lên Bắc hợp quân với Mộ Dung Tường, liên thủ thu phục Bình Thành và Nhân Môn. Mộ Dung Thùy sẽ nắm quân chủ lực ém sẵn ở Quan ngoại đợi Mộ Dung Xung”.

Thác Bạt Khuê ngược lên trời cười lớn cực kỳ hân hoan, tựa hồ thắng lợi đã nằm trong tay, chỉ chờ y nắm lấy.

Thác Bạt Nghi hết sức nghi hoặc ngơ ngác nhìn vóc dáng hùng vĩ của Thác Bạt Khuê, từng cơn gió lạnh lẽo ào ào thổi mái tóc dài tung bay phấp phới, tràn ngập một vẻ cuồng loạn và bạo lực rất khó nói.

Đột nhiên Thác Bạt Nghi cảm thấy không hiểu người bạn từ thuở thiếu thời nữa, Thác Bạt Khuê đã biến thành một người khác hẳn, không thể đánh giá bằng cách nhìn thông thường nữa.

Hắn hoàn toàn không hiểu vì sao Thác Bạt Khuê lại vui vẻ như thế. Mộ Dung Thùy biết rõ thực hư của Thác Bạt Khuê, bất luận sai người nào dẫn quân đến ắt sẽ đủ thực lực để nghiền nát lực lượng còn non yếu của Thác Bạt tộc.

Thác Bạt Khuê thôi cười, nét mặt lại trở nên lạnh lùng, trầm giọng nói: “Tiểu Nghi dường như chưa biết việc tiểu Yến Phi của chúng ta đã chém chết Trúc Pháp Khánh ở Biên Hoang phải không?”.

Thác Bạt Nghi rung mình: “Cái gì?”.

Thác Bạt Khuê khen ngợi: “Giỏi cho Yến Phi! Không then là người Thác Bạt Khuê ta xem trọng nhất. Trận chiến này không những khiến hắn lưu danh thiên cổ, là bước ngoặt trong cuộc đời kiếm thủ của hắn, cũng đưa hắn thẳng tiến trên con đường dẫn tới bảo tọa đệ nhất cao thủ trong thiên hạ. Trận chiến này không những khiến cho toàn bộ cục diện nghịch chuyển, mà còn đưa danh dự Hoang nhân lên tận đỉnh cao, làm cho Mộ Dung Thùy và Điều Trường tiến thoái lưỡng nan, Hách Liên Bột Bột từ đỉnh cao rơi xuống không biết bầu vùi vào đâu”.

Thác Bạt Nghi hỗn hển thở gấp: “Tiểu Phi bằng cách nào mà làm được?”.

Thác Bạt Khuê nhẹ nhàng trả lời: “Câu hỏi này không ai trả lời người được, nhưng lại là một sự thực không thể chối cãi. Di Lặc giáo trong một đêm tan vỡ, đầu lâu Trúc Pháp Khánh treo trên Đông môn Biên Hoang Tập là một phương thức khiến không một người nào nghi ngờ tuyên bố Trúc Pháp Khánh hoàn toàn không phải là cái gì đấy. Di Lặc Phật giáng thế chỉ là một kẻ lừa đảo thất bại, lực lượng từ xưa đến nay dùng để quy tụ hướng tâm Di Lặc giáo đồ đã tiêu tan. Nghe nói Di Lặc giáo đồ phát điên phá hoại

khắp nơi, lại còn tập kích cả các giáo chức, làm đại loạn Biên Hoang Tập ba ngày sau mới bỏ trốn tứ tán, nhưng liên quân Hách Liên Bột Bột, Diêu Hưng và Mộ Dung Luân nguyên khí cũng đã tổn thương nặng, thâm trầm nhất là Vương Quốc Bảo bị Di Lặc giáo đồ đốt cháy hơn mười chiến thuyền. Ha! Thật không tưởng tượng nổi một kiếm của tiểu Phi lại có hiệu quả như thế”.

Một lúc lâu Thác Bạt Nghi không nói nên lời.

Thác Bạt Khuê từ từ xoay người, song mục lấp loé thần quang dăm dăm nhìn Thác Bạt Nghi nói: “Cơ hội của chúng ta rốt cuộc đã tới, ta suy đoán khác với người vừa rồi, nếu như không phải Biên Hoang Tập vì cái chết của Trúc Pháp Khánh nguy cấp như trứng để đầu đẳng thì tới thu thập ta sẽ là Mộ Dung Thùy chứ không phải là Mộ Dung Bửu, bởi vì Mộ Dung Thùy cố kỵ ta hơn Mộ Dung Xung nhiều. Hiểu rõ chưa?”.

Lúc này Thác Bạt Nghi mới hiểu hàm ý trong câu nói vừa rồi của Thác Bạt Khuê: “Mộ Dung Thùy hiểu ta là người thế nào, ta cũng biết hết thủ đoạn của hắn”.

Mộ Dung Thùy là người giỏi binh pháp, đương nhiên minh bạch quan trọng là phải dùng ngựa hay đấu ngựa hay, phối hợp với binh lực áp đảo, Thác Bạt Khuê thất bại là chắc.

Đương nhiên nếu dẫn quân đến phản kích Thác Bạt Khuê là Mộ Dung Bửu, tình thế vẫn là Thác Bạt Khuê thắng ít thua nhiều, nhưng ít nhất cũng có chút cơ hội.

Thác Bạt Khuê nói “cơ hội tới rồi” là muốn nhắc đến điều này.

Thác Bạt Khuê bật cười: “Ta vốn lo phải đồng thời đối phó Hách Liên Bột Bột và Mộ Dung Thùy, may mà hiện tại Hách Liên Bột Bột sa lầy ở Biên Hoang Tập khó rút quân về, mà sau hai lần công phá Biên Hoang Tập binh lực đã suy yếu nhiều, trong một thời gian ngắn khó mà uy hiếp chúng ta, như vậy ta có thể chuyên tâm ứng phó đại quân Mộ Dung Bửu”.

Thác Bạt Nghi vẫn không biết nói gì.

Mọi việc đều nằm trong kế hoạch tỉ mỉ của Thác Bạt Khuê, tuy lúc này Thác Bạt Nghi vẫn chưa biết Thác Bạt Khuê có diệu pháp gì ứng phó với đoàn quân vô địch của Mộ Dung Tiên Ti, nhưng lại bị lòng tin vững chắc của Thác Bạt Khuê lây nhiễm, dấu chỉ dâng trào.

Thác Bạt Khuê chấp tay nhìn trời, thủng thẳng nói: “Mộ Dung Thùy không còn lựa chọn nào hơn là tọa trấn Huỳnh Dương, một mặt dàn xếp để ổn định Biên Hoang Tập, mặt khác phải đối phó với đại quân Mộ Dung Xung xuất quan, đồng thời đối phó với hai chiến tuyến ác liệt, Đại Yên chỉ có Mộ Dung Thùy mới làm được”.

Đoạn quay sang nhìn Thác Bạt Nghi, lạnh lùng nói: “Ta hiểu tính cách Mộ Dung Thùy, y tuyệt không chịu để Biên Hoang Tập rơi vào tay Hoang nhân lần nữa, đặc biệt đối thủ là Yến Phi, chuyện này sẽ làm y mất mặt với Kỷ Thiên Thiên. Vì vậy y sẽ không tiếc gì để bảo vệ Biên Hoang Tập”.

Thác Bạt Nghi gật đầu: “Ta rõ rồi”.

Thác Bạt Khuê nói: “Người trở lại Biên Hoang Tập, tận lực giúp Yến Phi thu phục Biên Hoang Tập, thành công của các người là một đòn nặng đánh vào tín tâm của Mộ Dung Thùy. Về phương diện Mộ Dung Bửu, ta tự có cách ứng phó. Hừ!”.

Thác Bạt Nghi thấp giọng nói: “Mộ Dung Bửu là mãnh tướng trứ danh, trên chiến trường chưa nếm mùi thất bại, vì vậy mới được Mộ Dung Thùy coi trọng. Tộc chủ nên thận trọng”.

Thác Bạt Khuê hoan hỉ nói: “Người cho rằng ta sẽ phạm sai lầm coi thường địch sao? Nếu là tiểu Phi nhất định sẽ không nói câu này. Lần này người tới Biên Hoang Tập, ta chỉ có thể cấp cho người một ngàn chiến mã, một trăm quân tinh nhuệ, bởi vì ta cần bảo lưu thực lực ứng phó với địch nhân mạnh hơn nhiều”.

Thác Bạt Nghi vội tạ ơn, cuối cùng hấn đã minh bạch vì sao lần này gặp Thác Bạt Khuê lại có cảm giác không giống trước đây, chính là vì Thác Bạt Khuê hiện giờ khiến cho hấn xưa nay không sợ trời sợ đất cũng sinh lòng e sợ và kính trọng.

Thác Bạt Khuê nói: “Người nghỉ ngơi một đêm, sáng mai lập tức khởi hành. Nói với Yến Phi sau khi ta đánh bại Mộ Dung Bửu, cái ngày hấn đoàn tụ với Kỷ mỹ nhân không còn xa. Mọi việc cứ theo ước định mà làm, Thác Bạt Khuê vĩnh viễn là huynh đệ tốt của hấn”.

Thác Bạt Nghi thi lễ lui ra.

- o O o -